

Джастінові батьки зараз на кухні. Вони навіть не здогадуються, що з їхнім сином щось не те. Я ж бо маю 16 років практики за плечима. Я не припускаюсь помилок. Принаймні більше не припускаюсь.

Я з легкістю «зчитую» його батьків: вранці Джастін не надто балакучий, тож і мені не треба з ними розмовляти. Я ж бо наловчився відчувати, чого очікують від мене, або ж навпаки, не очікують. Тож я напихаюся сухим сніданком, залишаю після себе брудну тарілку в рукомийнику, хапаю Джастінові ключі та йду геть.

Вчора я був дівчиною з містечка десь за дві години їзди звідси. За день до того — хлопцем із міста на відстані трьох годин автомобілем. Та я вже й забув, якими вони були. Мушу забувати їх, аби не забути самого себе.

Джастін слухає гучну та гидку музику на гучній і гидкій радіостанції із гучним і гидким діджеєм, який гучно та гидко жартує — отакий-от у нього ранок. Це все, що мені треба знати про Джастіна, серйозно. Я маю доступ до його пам'яті, тож знаю, як знайти дорогу до школи, його паркувальне місце та шафку. І комбінацію коду до неї. А ще імена всіх, з ким він вітається у шкільних коридорах.

Часом мені несила виконувати всі ці завчені рухи. Я не маю насаги відтягнути себе за шкірку до школи і пронидіти там аж цілий день. Тоді я прикидаюся хворим, лишаюся в ліжку і читаю книжки. Та іноді й лінощі

мене до біса виснажують, і тоді я наважуюсь випробувати себе новою школою, новими друзями. Всього на день.

Поки я витягаю із шафки Джастінові книжки, то відчуваю якийсь порух десь позаду мене. Я розвертаюся — дівчина, що стоїть неподалік, аж світиться кожною своєю емоцією, випромінюючи нетерплячість та очікування, знервованість та одночасне захоплення. Мені не потрібен доступ до Джастінових думок, щоб знати напевне — то його дівчина. Ніхто б інший так не реагував на його присутність, ніхто б так не збентежився, побачивши його. Вона гарненька, але сама того не розуміє. Ховає обличчя за волоссям, щаслива бачити мене і нещаслива від того водночас.

Звати її Ріанон. І на якусь мить — коротесеньку — я думаю собі: о так, це ім'я їй ідеально пасує. Не знаю чому. Я ж її не знаю. Але це добре. Бо це точно не думки Джастіна. Це мої власні, і я щосили намагаюся їх ігнорувати. Я, який «я», — не той самий хлопець, з ким вона хоче зараз говорити.

— Привіт, — озиваюся я найбуденнішим тоном.

— Привіт, — бурмоче вона у відповідь.

І дивиться на підлогу, на свої обляпані чорнилом «конверси», які вона розмалювала з обох боків піддошви. Щось сталося між нею та Джастіном, і я не знаю що. Напевно, той Джастін і сам геть не второпав, що то було.

— У тебе все гаразд? — питаю.

Бачу здивування на її обличчі, хай як вона намагається його приховати. Мабуть, це не те питання, що його вряди-годи почуєш від Джастіна. І найдивніше, я вже знаю, що її так спантеличило. Джастінові було б начхати, як вона почувається, а мене аж тягне розпитати все до найменших деталей.

— Авжеж, — відказує вона, але звучить не надто переконливо.

Відчуваю, як важко мені дивитися на неї. Вже знаю з досвіду, що ті дівчата, які, здавалося б, десь крутяться на периферії чийогось життя, насправді посідають його центральне місце. Вона не каже правди, а втім, хоче, щоб я сам здогадався. Вона хоче, щоб Джастін побачив правду, але це вже за межами моїх можливостей. Невимовлений звук прагне стати цілим словом. Вона настільки розгублена у своїй сумовитості, що навіть не усвідомлює, наскільки очевидними є її почуття. На якусь мить мені здається, я розумію її або ж припускаю, що розумію. Аж раптом із глибин цього суму вона несподівано заскочує мене спалахом несподіваної рішучості. Чи то навіть хоробрості!

Вона відриває нарешті погляд від підлоги, і її очі зустрічаються з моїми. Питає:

— Ти сердишся на мене?

Я не можу згадати жодного приводу, щоб я міг на неї розсердитися, а от на кого я справді лютував, так це на

Джастіна, сама присутність якого змушувала дівчину знітитися. Мова її тіла очевидно промовляла, що поруч із ним вона намагалась здаватися якомога меншою, непомітною.

— Ні, — кажу, — я взагалі не серджуся на тебе.

Кажу їй те, що вона хоче чути, але вона не вірить мені. Я згодовую їй правильні слова, та вона підозрює, що наживка нашпигована гострими гачками.

Втім, то не мій клопіт, я знаю. Я тут всього лише на один день. Мені не до снаги розв'язувати чужі «бойфрендові» проблеми. Я не повинен змінювати чийсь життя. Тож відвертаюсь від неї, беру книжки і зачиняю шафку.

Та вона лишається стояти на місці, наче той корабель поганих стосунків, що кинув якір в океані глибокого відчаю та самотності.

— Ти все ще хочеш сьогодні пообідати разом? — цікавиться.

Найпростіше зараз відказати — ні! Я часто так роблю, коли життя чужої людини починає затоплювати моє власне, тож зазвичай біжу від цього навтьоки. Та щось у ній є таке... оті розмальовані кеди-снікери, отой спалах рішучості, отой непроханий сум... і мимохіть мене охоплює бажання знати, якими ж будуть слова, коли перестануть бути лише звуками.

Я роками зустрічаюсь із людьми, яких навіть не знаю, але цього ранку, ось тут і зараз, поруч із цією дивачкою

я відчуваю слабенький потяг щось справді дізнатися про людину поруч. Чи то був вияв слабкості, чи то навпаки рішучості, та я вирішую іти до кінця. Я хочу дізнатися про цю дівчину більше.

— Так, звісно! — кажу їй. — Пообідаємо разом!

Та глянувши на неї, одразу розумію — як на Джастіна, я виявив забагато непотрібного ентузіазму.

— Якщо вже тобі так хочеться, — додаю я.

Бачу полегшення в її очах. Чи бодай ту дуже керовану форму полегшення, яку вона собі дозволяє. Зі спогадів Джастіна дізнаюся, що разом вони вже майже рік. Принаймні йому так здається, бо той йолоп навіть не пригадує, як вони познайомилися.

Вона несподівано торкається моєї руки, і я зачудований тим, наскільки цей дотик мені подобається.

— Я рада, що ти не сердишся на мене, — каже вона. — Я просто хочу, щоб все було добре.

Підтакую, киваючи у відповідь. Є одна річ, яку я зацікавив у житті, — ми всі хочемо, щоб все було добре. Нам насправді не треба, аби щось було фантастично, чудовезно чи дивовижно. Ні, ні, нам досить того, аби все було просто добре. Або нормально. Так, зазвичай вистачить і банального «нормально».

Дзеленчить перший дзвоник.

— Ну, то ще побачимось, — кидаю я дівчині.

Боже мій, така незначна фразочка, яка раптом умістила в собі цілий всесвіт для Ріанон.

Спочатку було важко продиратися крізь кожен новий день, не зав'язуючи жодних довготривалих стосунків, не лишаючи по собі ані найменшого спогаду, який би хоч щось важив у чиємусь житті. Ще як я був молодшим, то палко прагнув дружби та близькості. Я зближувався з людьми, навіть не усвідомлюючи, як швидко і гарантовано та близькість розвіється, обірветься, піде під три чорти! Я надто близько брав до серця чужі життя. Мені здавалося, наче їхні друзі могли б бути і моїми друзями, а їхні батьки насправду могли б бути й моїми теж! Та з часом я мусив спинитися. Надто боліло мені дивитися, як обриваються зв'язки, які я волів би плекати.

Я дрейфую цим життям, немов той бурлака, і хоч як самотньо часом буває, та все ж це робить мене вільним. Я ніколи не дивитимусь на себе очима іншої людини. На мене ніколи не тиснутимуть однолітки, я не згинатимусь під тягарем батьківських очікувань. Я бачу всіх і кожного як шматочки цілого, та все ж я здатен сфокусуватися на цілому, а не на його шматках. Я спостережливіший, ніж будь-хто інший з людей. Я не засліплений власним минулим, мене не надихає майбутнє. Я зосереджуюсь на теперішньому, тому що приречений жити лише тут.

Я вчуся. Часом доводиться вкотре переучувати те, що я і так уже разів зо двадцять чув в інших класних кімнатах. Часом дізнаюся щось нове. Мені потрібно мати доступ до тіла та доступ до розуму і свідомості, щоб

побачити, яку інформацію ті зберігають. І коли я отримую доступ, я теж вчуся. Знання — це єдине, що я заберу із собою, коли завтра піду.

Я знаю стільки всього, що Джастінові й не снилося! Й не наснитися ніколи. Я сиджу на його уроці з математики, відкривши його зошита і нотуючи слова, які той, закладаюсь, ніколи й не чув. Слова Шекспіра, Керуака, Дікенсона. Завтра, чи в якийсь інший день, а може, і взагалі ніколи, він побачить слова, виведені його власною рукою і про які він гадки не матиме, звідки вони взялися і що означають.

Це найбільше втручання в його життя, що я собі дозволяю.

Все інше має бути бездоганим і незіпсованим мною.

Мої думки повертаються до Ріанон. Шукаю її в уривчастому мерехтінні Джастінових спогадів. На думку спадають якісь незначні дрібнички, як-от порух, з яким розсипається її волосся, чи напруга, з якою вона обкушує свої нігті, рішучість та покірність, що часом бринять в її голосі. Дуже випадкові речі. Ось я бачу, як вона танцює із Джастіновим дідусем, бо той заявив, що воліє танцювати з гарненькою юнкою. Ось бачу, як вона затуляє долонями очі, коли дивиться страшне кіно, але при тому тихцем підглядає за дійством крізь розчепірені пальці, настрашена і захоплена водночас! Такі хороші спогади... Інших я не хочу шукати.

Протягом ранку я побачив її лише раз, у короткій перерві між уроками. Ти бач, я їй усміхаюсь, коли вона проходить повз, і вона повертає мені ту усмішку! Отакот за просто!

Ох, як же все просто і складно водночас, але так і буває, коли мова йде про справжні речі. Ловлю себе на тому, що шукаю поглядом її під час другої перерви, а потім роблю те саме під час третьої... І четвертої! Боже мій, я не здатен контролювати себе! Хочу її бачити. Отак все просто. Отак все складно.

Як настав час вибиратися на ланч, я вже почувався цілковито виснаженим. Джастінове тіло занадто втомилося від недосипу, а я, облаштувавшись у ньому середині, був знесилений від нетерпіння та від того, що забагато думав весь цей час.

Я чекав на неї біля Джастінової шафки. Ось нарешті пролунав перший дзвінок. Ось другий. Ріанон не було видно. Може, я мав зустріти її деінде? Може, той Джастін забувся, де вони зустрічалися зазвичай? У такому разі вона мала б уже звикнути до його забудькуватості. Вона з'явилась, щойно я надумав піти. Коридори спорожніли, збуджений галас затихнув. І вона підходить до мене — ближче, ніж будь-коли раніше.

— Привіт, — кажу.

— Привіт, — відповідає.

Вона очікувально дивиться на мене. Ну, звісно, бо це ж Джастін — той, хто робить перший крок!